

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petiti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo! Ujjudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla konec meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Vse leto . . . gld. 13.— | Četrt leta . . . gld. 3-30
Pol leta . . . „ 6-50 | Jeden mesec . . . „ 1-10

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Vse leto . . . gld. 15.— | Četrt leta . . . gld. 4.—
Pol leta . . . „ 8.— | Jeden mesec . . . „ 1-40

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne osiramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

Cesar v Pragi.

Zlata, stostolpna Praga, prestolica, v kateri so nekdanj bivali obdani z vsem sijajem kraljevskega dvora kralji češki, praznuje te dni zopet redek praznik. Najtopleja želja naroda češkega, pozdraviti svojega kralja in cesarja na rodni zemlji, na historičnih tleh glavnega mesta slavnega kraljestva češkega za čas jubilejne svoje razstave, uresničila se je. Nj. Vel. cesar in kralj češki biva na ponosnem Hradšinu, v sredini svojega vedno vernega in udanega češkega naroda.

Pač se je v poslednjem času na polji notranje politike mnogo spremenilo baš na Češkem, narod češki pokazal je pri poslednjih volitvah, da ne odobrava postopanja svojih starih zastopnikov, da ne more pritrditi temu, kar so oni dogovorili z vlado na Dunaji, da bode, če treba, stopil v odločno opozicijo proti vladi Dunajski, kakor je to že storil prejšnja leta, da se hoče poslužiti pravic, katere mu podaja ustava.

Da tako postopanje češkega naroda ni bilo

povoljno istim krogom, proti katerim se je obrnila njegova opozicija, je povsem razumno. Ko se je odprla jubilejna razstava, kateri so se Nemci odrekli tako ostentativno, bila je vedno nada češkega naroda, da bode to razstavo s svojim posetom povečal tudi najvišji nje pokrovitelj cesar in kralj češki. Iz početka bilo je tudi tako določeno. Pozneje pa so začeli delati nasprotni uplivi in skoro se je bilo bati nekaj časa, da prevladajo oni elementi, ki so bili nasprotni potovanju cesarjevemu, ki bi bili radi preprečili to potovanje, navajajoč Bog si vedi kakšne ničeve razloge.

Sijajni, preserčni in velikanski vsprejem, ki ga je narod češki priredil svojemu kralju in cesarju, dokazal je, kako krivi proroki so bili oni, ki so skušali vreči le najmanjšo senčico suma na udanost in zvestobo češkega naroda, zaradi dogodkov, katerim so se podtikali pomeni, katerih nikdar neso imeli. Celo Čehom neprijazni listi ne mogo drugače, nego da morajo to priznati.

Tako pravi organ Plenerjev v uvodnem članku, da je vsprejem presegel tudi ona visoko napeta pričakovanja, katera so bila opravičena po obširnih pripravah, ki so se delale za slovesen vsprejem vladarja. Češki narod pa je pokazal, da v ljubezni, v udanosti do vladarja svojega ne zaostaja za nobenim drugim narodom, da vsaka nasprotna trditev je le golo obrekovanje, zlobno in neopravičeno pачenje neovrgljive resnice, da je Slovan bil vedno najkrepkejša podpora prestolu, ki se nikdar ni dala omajati niti v najburnejših časih.

Gotovo bode bivanje vladarjevo v sredini naroda češkega imelo najblagodejnejši uspeh. Po dolzih letih, ko poseti vladar zopet prestolico češko, imel bode posebno priliko preveriti se o velikem napredku naroda češkega, ki se tako sijajno in jasno kaže v razstavi njegovih del in umotvorov.

Na pozdrav mestnega župana Šolca, ki je vladarja pozdravil najprej češki, potem pa nemški, odgovoril je cesar nemški na kratko, potem pa pristavil češki: „Uspeh te razstave, stoječe pod mojim pokroviteljstvom, naj bode zdravemu smislu vsega

prebivalstva vspodbuda, da napne vse sile za daljni in vedno mogočnejši razvoj te prekrasne zemlje, ki je bogato obdarjena po previdnosti božji in bode popolni razvoj dosegla le s složnim skupnim delovanjem obeh narodnostij.“ Predsedniku izvršujočega odbora grofu Zedwitsu rekel je cesar: „Veselim se že na razstavo, ki je baje velekrasna. Slišal sem o njej prav mnogo pripovedovati,“ in predsedniku istega odbora rekel je: „Veselim se, da se je razstava tako posrečila.“

Tako je iz ust najvišjega pokrovitelja razstave bilo potrjeno, to, kar je že tolikokrat prej bilo izrečeno, da sme češki narod biti ponosen na uspeh te razstave, kateri so se stavile tolike za-preke.

Minuli bodo slavnostni dnevi cesarski, minula bode tudi razstava in polagoma dobila bode zopet zlata Praga svoje vsakdanje lice. Pričelo se bode zopet resno in težavno delovanje na političnem polji, a pokazati se utegne, da je bivanje cesarjevo blažilno uplivalo na vse strani, da se bode morda dalo poravnati marsikatero nasprotstvo, ki je do zdaj videti nepremagljivo.

Da se pa to doseže, treba bode resne dobre volje od vseh strani, pred vsem pa prevarjenje v dotičnih merodajnih krogih, da se češki narod mora uvaževati kot važen in bistven faktor v državnem življenji mnogonarodne Avstrije, preko katerega opravičenih želj ni mogoče prestopiti na dnevni red. Kadar prodre to spoznanje, dobro bode za češki narod, a tudi za Avstrijo. Bog dal, da se to skoro zgodi!

„Predobro se jim godi.“

Neimenovan rodoljub priobčil je bil v „Edinosti“ z redko zmernostjo in miroljubnostjo pisan članek, a ko mu je klerikalni naš dnevnik z običajno svojo strastjo ugovarjal, spisal je za „Edinost“ pod gorenjim naslovom poslednji, vse pozornosti vredni članek:

„Z ozirom na članek, prijavljen v 73. številki „Edinosti“, čutim se zares moralno primoranega,

LISTEK.

Pik dama.

Povest, spisal A. S. Puškin, poslovenil Z. D.

(Dalje.)

III.

Konaj je Lizabeta Ivanovna odložila klobuk in plašč, je že grofinja ponjo poslala in velela upreti voz. Sli sta k vozu, da bi vanj stopili. V tem trenutku, ko sta dva lakaja pomagala stari dami ustopiti v voz, zagledala je Lizabeta Ivanovna tik voza svojega inženjerja; on jo je prijel za roko, ona ni mogla od strahu zarudeti in mladi častnik je izginil pustivši v njeni roki pismo. Ona ga je utaknila v rokavico in vso pot ni ničesar videla niti slišala. Grofinja je imela navado, v vozu neprestano upraševati: koga smo srečali, kako se zove ta most, kaj stoji zapisano na oni tabli. Lizabeta Ivanovna je ves čas čudno odgovarjala in je s tem grofinjo razjarila. — Kaj se je tebi pripetilo, ljuba moja? Si li čisto otrpnela? Me li ne slišiš ali ne razumeš? Hvala Bogu! jaz ne jecljam niti nisem prišla ob pamet.

Lizabeta Ivanovna je ni poslušala. Vrnivši se domov, je hitela v svojo sobo in potegnila pismo iz rokavice; pismo ni bilo zapečateneno. V njem ji je

častnik odkril svojo ljubezen; nežno, s spoštovanjem, in od besede do besede posneto po nekem nemškem romanu. Pa Lizabeta Ivanovna ni razumela nemškega in je bila s pismom zelo zadovoljna.

Vender jo je to pismo zelo vznemirilo. Prvikrat se je podala v tajno zvezo z mladim možem. Njegova drznost jo je prestrašila. Očitala si je svoje neprevidno ravnanje in ni vedela, kaj bi storila. Bi li v bodoče ne sedela več pri oknu in s preziranjem odzela mlademu častniku veselje k nadaljnemu zasledovanju? ali bi mu pismo nazaj poslala? ali mu hladno odgovorila? Nikogar ni imela, s komur bi se bila posvetovala, ne prijateljice niti svetovalke. Sklenila je odpisati. Sedla je za mizo, vzela pero, papir, in se zamislila. Nekolikokrat je začela pismo — in je zopet raztrgala; te besede so se ji zdele predobre, one zopet prehude. Naposled se je vender osrčila in napisala par vrstic, s katerimi je bila zadovoljna, „Jaz sem uverjena — je pisala — da imate Vi poštene namene, in da me ne bode te s kakim nepremišljenim dejanjem razžalili; vender se naše znanje na tak način ne sme začeti. Vračam Vam pismo Vaše in se nadejem, da v bodoče ne bom imela uzroka, se pritoževati za nezasluženo preziranje.“

Drugi dan, ko je videla Hermana prihajati, je Lizabeta Ivanovna ustala od vezilne napetnice, šla v salon, odprla okno in vrgla pismo na ulico,

zaupaje na gibčnost mladega častnika. Herman je prihitel, ga prestregel in se podal v konditorijo. Odtrgal je pečat in našel zraven svojega lastnega pisma tudi Lizabetin odgovor. On se je tega tudi nadejal in se je vrnil domov, čisto zamišljen v svojo spletko.

Tri dni potem je prinesla Lizabeti Ivanovna mlada bistrogledna deklica, služka v prodajalnici modnih oblačil, pismo. Lizabeta Ivanovna ga je odprla z velikim nemirom, boječ se, da ne bi jo kdo terjal, kar zapazi Hermanovo pisavo. — „Vi ste se zmotili, ljuba moja“, reče ona, „to pismo ni za mene.“

„Ne. Gotovo je za Vas“, odgovori ji predrzno devotka z lakavim nasmehom. „Ivolite ga le prečitati.“ Lizabeta je prečitala bilet. Herman je zahteval snidenje.

— „To je nemogoče“, reče Lizabeta Ivanovna ter se prestraši te nezaslišane zahteve. In s tem je raztrgala pismo v drobne kosce.

— „Če ni bilo za Vas, zakaj ste ga pa raztrgali“, reče deklica, jaz bi ga vsaj morala onemu dati nazaj, ki mi ga je dal.“

— Bodite tako dobri, ljuba moja, reče Lizabeta Ivanovna, pri tej opombi se razardivši, bodite tako prijazni, in mi ne nosite v prihodnje nobenih pisem več, onemu pa, ki Vas je poslal, recite, da naj se sramuje.

odgovarjati na obadva proti mojemu dopisu, oziroma proti „Edinosti“ sami naperjena „Slovenčeva“ dopisa „izpod Karavank“ in „iz tržaške okolice“. Da se učim „Slovenca“ na pamet, našel bi bil onadva dopisa in pravočasno odvzel slavnemu uredništvu „Edinosti“ breme, zagovarjati se proti nespodobnim napadom, — na katere me je opozoril še le 73. številke „Edinosti“ članek sam.

Nerad se spuščam v jednako polemizovanje kakor mi je vsak prepričan mej brati gnus in stud ter sem s svojim člankom istotako izrazil željo, da se sklene mir v domačem taboru; ali ker izprevidim, da je nasprotnikom našim jedino le drag prepričanje in pretep — v božjem imenu, natakem si rokavice!

V svojem članku govoril sem — to mi potrjuje dobra vest — golo resnico, a danes vidim, da nikakor ni dopuščeno, komu resnico v obraz povedati in iz tega uzroka uporabljajo sledojo priliko, da bi uprizorili nov prepričanje.

Ne pride mi na um ponavljati in razpravljati, proti komu je bil „obrnjen“ moj članek, trezno misleči bralec je to itak sam in takoj izprevidel; spoznal pa sem, da se je tu, kakor že dostikrat poprej, zopet uresničil narodni pregovor, ki pravi: „kadar mačku stopiš na rep, — se zadere.“

Kdor želi gospodovati, domišlja se vedno tepenega.

Nakaterim gospodom „z one strani“ mrzi že dlje časa, da se je poleg njih popelo do krmila tudi posvetno razumništvo. Opažajo z jezo, da prešinjajo goreči bliski jasnega razuma, da pretresa grom žive resnice oblaka steno, ki se je postavil pred naše oči, braneč jim jasni pogled v naroda doljno bodočnost.

Kajti, kaj je smoter vsemu temu hrupu? Zatiirati v ljudstvu trezni razum, moriti živo zavest s frazami in fantazijami, izničitimi v ta namen, da begajo nezavedno ljudstvo, kakor je to nameram gospodaželjstvo nekaterih primerno. Dobro vedo, da treba ljudstvu zavezati oči, da se ne zavé, kam bi je hoteli ti nekateri zavesti: dobro vedo, da le nezavednemu ljudstvu je moči na tilnik stopiti.

To je živa resnica, o kateri pričajo vsi časi in narodi človeškega obstanka na zemlji.

Da se nahaja v našem narodu še mnogo slepih in nerazsodnih elementov, da se s pripomočjo te slepote še posreči tu in tam kaka „zmaga“, je, žal, resnica, vendar ne dokaz, da to ostane! Močni val človeškega duha, ki je pretrgal zadržujoči jez na jednem kraju, podrl bode ta jez popolnoma in dospel do svojega, na zemlji mu odkazanega cilja!

Gola resnica je, da je to nesrečno beganje ljudstva nastalo v par poslednjih letih, najzidatniša ovira dosezanju naših narodnih pravic, kajti duševno omamljeni Slovenec ne more se zavedati dovolj svoje narodaosti, da bi se postavil zmagoonosno v bran političnemu nasprotniku. Kajti mej tem, ko nam Lah, German in Madjar trgajo izpred nosa grizljive za grizljem narodnih lastij, hujška mej nami brat proti bratu, groze nam in nas motijo v narodnega boja najvažnejših trenutkih z duhomornimi svojimi tiradami. In potem pa trde, da niso

Vender se Herman ni dal odvrniti, vsak dan je dobila Lizabeta Ivanovna pismo od njega, zdaj tem zdaj onim potom. Ti že niso bili več prevedeni iz nemškega. Herman je pisal zdaj z naudušenjem, govoril je s svojim lastnim jezikom. Pričali so jasno neupogljivost njegove zahteve in zmedenost njegove svojevoljne fantazije. Lizabeta Ivanovna ni več mislila na to, da bi jih nazaj pošiljala; bila je omamljena in začela odgovarjati — in njena pisma so postajala od ure do ure daljša. Naposled mu je naslednje pismo skozi okno vrgla:

„Danes je bal pri X-skem poslancu. Grofinja bode tam. Mi ostanemo do dveh. Zdaj imate torej priliko, me videti. Kakor hitro se bode grofinja odpeljala, se bodo njeni posli najbrž razšli, vratar bo sicer ostal, pa tudi on se navadno poda v svojo sobo. Pridite proti poludvanajsti uri. Idite naravnost po stopnicah; če bi koga videli v predsobi, uprašajte, jeli grofinja doma? Odgovorili Vam bodo, da ne in potem se morate vrniti, najbrž pa ne boste nobenega srečali. Hišine so vse skupaj v neki oddaljeni sobi. Od predsobe idite na levo zmerom naprej do grofinjine spalnice. V tej spalnici boste za zaslonom videli dvojna vrata, desna drže v kabinet, kojega grofinja nikoli ne pohodi, leva pelje na koridor, in tu so ozke zakrivljene stopnice, ki peljejo v mojo sobo.“ (Dalje prih.)

posredno orodje v rokah naših političnih nasprotnikov!

Narod je v resnici in iz notranjega svojega nagona pobožen in tak ostane izvestno vzlic žalostni istini, da nekateri voditelji po možnosti diskretujejo versko stvar. A tudi od svojih zemskih interesov ne sme ljudstvo obračati pogleda svojega. Naše ljudstvo mora postati duševno neomejeno, ako hoče biti vredno svojega političnega obstanka na zemlji, ono se mora popeti do skrajne človeške inteligence, ako hoče zavzeti prostor mej omikanimi narodi, ako hoče imponovati drugim kulturnim narodom in jih navdajati s spoštovanjem do nas. Ali dokler naš narod tega ne doseže, smejal se mu bode nasprotnik, kakor se smeje sovražnik svojemu uklenjenemu nasprotniku — in smejejo se nam v državnem zboru, smejejo se nam na morodajnem mestu — zakaj? Ker je naše ljudstvo vedno še v sponah, nadetih mu po nekaterih, kojim je narodni obsanek deveta briga in glavna skrb le gospodstvo!

Ker pa uvidevajo svojo krivico do nas, hoteli bi jo prikriti z očitani naših (večinoma po njihovi lastni krivdina našem narodnem duhu rastočih) napak ter kričé, da mi zatiramo vero, da ugonobljamo njene služabnike in nam želé pogubo.

Nikakor nam ne prihaja na um zatirati „vero“, ali z drugimi besedami ono človeškemu srcu prirojeno čustvo, katero vzgojati je dolžnost našim šolam; pač pa nam je sveta dolžnost zatirati one, ki to čustvo zlorabljajo in je uporabljajo v svoje namene. Proti takemu nastojanju obračali bomo vsekdar svojo vedno na novo nabrušeno osti.

Prečastita duhovščina storila je zares ogromno za probujo naše narodne ideje, to je resnica, katero tajiti bi bila skrajna drznost. Ali ne pozabite, da kolikor je narodni ideji v resnici koristila zares narodna duhovščina, toliko in še več jej hočejo škodovati nekateri in so jej že škodovali! In uprav to nas peče, da nekaterih delovanje skoro uničuje sad blagoslovnega večletnega delovanja zares narodne duhovščine!

Očita se mi, da sem s svojim člankom delal propagando za list „Slovenski Narod“. Tudi to dolženje je dokaz, kako iščejo gospoda dlako v jajcu in kamenja v zraku.

V prvi vrsti moram izjaviti, da, ako bi jaz tudi hotel delati propagando za „Narod“, bila bi to popolnoma moja privatna stvar, o kateri si ne štejem v dolžnost, uprašati tega ali onega za dovoljenje!

Ali nikakor ne morete pojmiti, da ima vsakdo svojo prosto voljo ter da se mu pri njegovih dejanjih ni ozirati na nikogar milosti? Čudni nazori taki! Kar se „Slovenskega Naroda“ tiče, sem toli odkritosrčen, da izjavim, da ne odobrujem vsega, kar se je v polupreteklem času pisalo v tem listu. Ali kdo je kriv, da se je tako pisalo? Kolikor toliko vi sami!!

In konečno moramo tudi Vam povedati čisto resnico: da se bliža doba, ko spozna narod naš, da se Vam predobro godi; da ste zgolj vsled ozbilja postali „naduti.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 28. septembra.

Državni zbor

sklican je na dan 8. oktobra. Ministerstva pripravljajo vse, kar je treba, da bode narodnim zastopnikom mogoče poprijeti se resnega dela brez odlašanja. Državni proračun za l. 1892 je že izgotovljen, tudi druge predloge so pripravljene. Kakor se čuje izza kulis, potrudil se bode odsek za novi kazenski zakon, da pride v posvetovanje vladni načrt kazenskemu zakonu še koj začetkom v komisiji, ker pravosodni minister grof Schönborn baje želi rešiti to stvar, ki je res pereča, čim prej mogoče.

Staročehi o Masaryku.

Mladočeskega poslanca Masaryka govor, o katerem smo i mi na kratko poročali, vzbudil je v vseh političnih krogih veliko senzacijo. Vlada in nje zavezniki se ga neizrečno veselé, trdeč, da dokazuje ta enunciacija vodje čeških realistov, da v mladočeskem klubu ni tiste sloge in jednosti, kakor bi imela biti in kakor so jo poudarjali doslej v prvi vrsti mladočeske novine in tudi poslanci. Tudi Staročehom prouzočil je Masarykov realistiški govor veliko veselja in njih glasilo, „Hlas Naroda“, konča svoje ekspektoracije z lepo frazo, da je Masarykov govor napovedal bankerot mladočeskega radikalizma. Tisti oportunistem, ki so ga Mladočehi, še pol leta je komaj tega, na križ pribijali, tistega oportunistma moralno zmago in ustajenje napovedala

je Masarykova izjava. Masaryk hotel si je zagotoviti i v bodoče svoj mandat, tudi za slučaj, ki ga je po izpovedi staročeskega glasila kmalu pričakovati, da bode veter narodne nevolje podrl papirnato trdnjavo mladočesko. Koliko sovraštva in proganjanj je imel prebiti Rieger, ker je trdil, da je državno pravo le tedaj doseči, ako bodo nemški sosedje uvideli, da i njim zagotovi enakopravnost. — Zdaj pa zagovarja Masaryk to isto načelo.

Pomnožitev vojsva.

Vsi političski krogi tostran in onstran Litve izrekli so se, ko se je pred kratkim raznesla vest, da namerja vojni minister staviti nove terjatve v pomnožitev vojsva, kar najodločneje proti temu, kačot na slabo gmotno stanje narodov, katerim so že sedanja bremena neznozna. Tudi ko so se vršile zadnje ministerske konferencije, javilo se je celo oficijozno, da sta se oba finančna ministra, avstrijski in ogerski, izjavila proti tem terjatvam. Jedva pa se je malo polegla bojazen in razburjenost mej narodom, že nam javlja „Pester Lloyd“, v vojaških stvarih vedno dobro poučen list, da se je v ministerskih konferencah sklenilo pomnožiti mirovno stanje vojsva, in sicer baje z ozirom na to, da je Avstro Ogerska jedina država, katera tekom dvajsetih let ni svojega vojsva pomnožila v razmerji s pomnoženim stanovništvom. Stanovništvo se je res nekoliko pomnožilo, ni se pa razmerno z njim pomnožilo blagostanje in nova bremena težila bi nas hujše, nego kdaj poprej. Pričakujemo od naših poslancev, da se bode vojnega ministra projektom odločno upirali.

Zagrebski nadškof

še zdaj ni imenovan, kar prouzoča senzacijo celo v vladi prijaznih krogih. Govori se, da se je ogerska vlada že meseca junija dogovarjala s kurijo glede bodočega nadškofa Zagrebskega in stavila konkretni predlog, da bode imenovan Sarajevski nadškof Stadler nadškofom Zagrebskim, ako se imenuje nadškof Samassa za ogerskega primasa. Ko je pa ban hrvatski izvedel za te dogovore, protestiral je kar najodločneje proti temu, da pride v Zagreb Stadler, odličen prijatelj in pristaš Strossmayerjev, vsled česar se je vsa stvar tako zavlekla. Ban je baje pretil, da odstopi, ako postane Stadler nadškof Zagrebski, ker tako imenovanje zmatrati bi bilo za zmago Strossmayerjevo nad sedanjo madjaronsko vlado. Banov kandidat za nadškofovsko stolico je kanonik Zagrebski Horvath, rojen Hrvat a odločen privrženec vlade in Madjarov. Po banovi sodbi je to mož, ki bo vedel ukrotiti „sedanjo razposajenost hrvatske duhovščine“.

Vnanje države.

Pastirske list.

Nasprotno opetovano izrečeni trditvi naših škofov, da je duhovnika pravi poklic baviti se s politiko, izrazil se je francoski škof v Bayeux-u, ter v zadnjem svojem pastirskem listu polagal svoje dijoceze duhovnikom na srce nastopno: „... Tudi Vi, gospodje moji, mogli ste zapaziti, da naš kristijanski narod ne gleda rad, da stopi duhovnik na politiško bojišče. Duhovnik, kateri se bavi s politiko, vzbuja mej narodom neko tajno nezaupanje, navadno se o njem sumi, da ravna tako iz preveč človeških uzrokov... Temu prvemu čustvu pridruži se drugo, menj delikatno ali toliko bolj energično, bojazen, skoro bi rekel strah, da bode uplival duhovnik na stvari, ki so izven njegovega delokroga. Izvestno je to le predsodek, toda močen predsodek, a gotovo je, da je zelo razširjen in ukoreninjen. Vsi se sicer ne bojé duhovniškega upliva na politiko, toda vsi ga zavračajo. Ni li to nazor ljudstva morda znamenje božje? Brez nobene dvojbe smeti je poskusiti, da se odstrani ta predsodek, toda nespametno je, da se duhovništvo nauj ne ozira...“

Car na Nemškem.

Ruski car in carica dospela sta v petek zvečer ob 10. uri v Berlin. Vlak se je ustavil na Stettinskem kolodvoru. Oficijelnega sprejema ni bilo. Na peronu bil je prisoten princ Leopold v ruski vojaški uniformi s svojo soprogo, mestni poveljnik grof Schlieffen in oboje ruskega poslanstva. Grofa Šuvalova ni bilo, ker ga ni v Berlinu. Visoki potniki pili so pripravljene čaj v kueži sobi na kolodvoru. Namizna srebrna posoda bila je last nemškega cesarja. Stregli so služniki iz dvora.

Rumunija in Rusija.

Že delj časa zanimajo se diplomatje za Rumunijo in nje ravnanje v slučajih evropske vojne. Kralj Karol rumunski je sicer osobno velik prijatelj trojne zveze, tudi sedanja večina v narodni zbornici ji je naklonjena, vender se pa boje osobito Nemci, da bi v slučajih vojne Rumunija stopila na stran Rusije. Iz političnih krogov, trojni zvezi naklonjenih, čulo se je že večkrat, da se vrše mej temi velesilami in Rumunijo neki dogovori za slučaj vojne, vender pa ni prišlo nič gotovega v javnost. Na Nemškem se je predlagalo, naj velesile, sklopljene v trojno zvezo, garantujejo Rumuniji za slučaj vojne sedanji teritorij in zdaj javlja se oficijozno, da je to nuja in neizogibna potreba, kajti da se to opusti, dogovorila bi Rumuniji z Rusijo novo zvezo, vsled katere bi Rusija stopila v zvezo tudi s Srbijo in tako obkolila vso južno mejo Avstro-Ogerske.

Dopisi.

Iz Kobarida 21. septembra. [Izv. dop.] Ko sem onidan priromal s sv. Višarij navzdol po slikoviti Soški dolini v prisojni Kobarid, grmelo je iznad skalovitega holma nad trgom streljanje topičev, odmevaje mnogostročno po opevanem „plainskem raji“, in s cerkvenega stolpa se je glasilo miloubrano „trijančenje“ ali pritrkavanje zvonov, po vseh hišah pa so vihrale pisane trobojnice, slovenske in črnorumene zastave. Na moje uprašanje: kaj da vse to pomenja, odgovorili so mi: „Jutri ima naš gospod dekan svojo „zlatomašo“.“

Ker se kaj takega ne vidi vsak dan in ker omenjeni gospod zlatomašnik ni samo uzoren duhovnik po volji božji temveč tudi veleplemenit, občespoštovan rodoljub, katerega izredne kreposti je proslavil Gregorčič, bivši njegov njegov kapelan, v presrečni svoji pesmi: „Vrlemu možu“ — pridružil sem se tudi jaz oduševljenim udeležencem te preredke cerkveno-narodne svečanosti.

Prečastiti dekan Kobarški, g. Andrej Jakše, porodil se je dne 30. oktobra l. 1816. „Pod Robmi“ v Podmeljski župniji. Prve šole je završil, kakor sam pripoveduje v humorističnem svojem životopisu, v „Nemški Idriji“, gimnazijske in bogoslovne študije pa v Gorici ter je bil v mašnika posvečen dne 21. septembra 1851. Potem je služboval kot kapelan: štiri leta v Opatjem selu, tri leta pa v Cerknem, potem pa je bil dvanajst let župnik v Šebreljah, od koder je jeseni l. 1860. prišel semkaj v Kobarid za dekana. Koliko je preblagi dušni gospod v teku trideset in jednega leta storil dobrega, koristnega in lepega v prijaznem trgu Kobariskem, bodisi kot dušni pastir, ali kot zasebni človek, tega opisovati se jaz mimoidoči gost pač ne čutim poklicanega, temveč naglasim Vam le nekatere posamične točke blagonosnega delovanja njegovega. Za njegovega pastirovanja se je vzgradil sedanji župni dvorec, in so se nabavile nove orglje po g. Goršiči v Ljubljani i. t. d. Pod vodstvom njegovim službovalo je tukaj menda osmero kapelanov, ki so zdaj vsi uzorni svečeniki širom goriške vladikovine; mej njimi je bil, kakor sem že gori omenil, proslavljeni naš pesnik Simon Gregorčič. Pod njegovim duhovnim nadzorstvom je vzraslo tu v dekaniji Kobarški tudi lepo število odličnih možakov, izmej katerih naj imenujem: tri Gregorčiče, S. Rutarja, Ivančiča, Gruntarja, Hrasta, Volariča, Gabrščka in pa prerano nam umrlega pesnika „Krilana“ (Pagliaruzzija). V priznanje njegovih zaslug je postal „vrli mož“ konzistorijalni svetnik in vitez Franc-Josipovega reda, častni občan v Šebreljah in v Kobaridu itd. In kako se je omilil prebivalstvu vse Soške doline, od Predela do Gorice, to se je pokazalo baš preteklo nedeljo, dne 20. septembra t. l., ko je zapel svojo „zlatomašo“.

Na predvečer so mu priredila Kobarška društva: veteranci, čitalničarji in pevci ter sploh tržani velečastno zastaveničko z godbo, petjem, baklado in z bengalskim ognjem. Ko je prispel sprevod pred župnišče, zapeli so pevci pod vodstvom Hrabroslava Volariča dve za to svečanost po njem nalašč uglasbeni pesmi in sicer: „Zlatomašniku“ in pa Gregorčičevo: „Vrlemu možu“. Nadarjeni skladatelj se je tukaj zopet pokazal veščaka, zlasti zvršetek poslednje kantate je uprav slovesen, po vsem vznemirljiv.

Ves ginjen se je sivolosi slavjenec prikazal na pragu ter se iskreno zahvalil na prirejeni mu ovaciji. Na to je godba zasvirala cesarsko pesem, katero so pevci izpremljevali in ljudstvo poslušalo razoglavo. Po serenadi se je občinstvo razšlo po raznih gostilnah, kjer je vladala občna radost v pozno noč. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Bedarije nemških dopisnikov.) Dunajski listi imajo v sobotnih listih nastopni brzojav: „Graz, 26. September. (Eigenbericht.) Die „Tagespost“ erhielt eine Zuschrift aus Krain, worin erklärt wird, dass die Deutschen nur dann an der Laibacher Landes-Ausstellung theilnehmen, wenn Garantien geschaffen werden, dass die Ausstellung nicht ähnlich wie die Prager politisch missbraucht werde. Als eine solche Garantie wird die Personalveränderung in der Landesregierung bezeichnet.“ — Ali bode morda kdo gospoda Linhart ali Zimo uprašal, smejo-li priti k razstavi v Ljubljano Čehi ali Hrvati? Tako čenčanje je že skrajno smešno!

— (Torej vendar!) Vnanja podoba zatiškega dvorca, kjer je nastanjeno c. kr. deželno sodišče, prenovila se je popolnoma. Na novem cesarskem orlu pokazal se je poleg nemškega tudi slovenski napis: „C. kr. deželno sodišče.“ Bog zna, ali doživimo slovenske napise tudi še na poslopih c. kr. okrajnega sodišča in c. kr. finančne direkcije, ali nam je zato treba čakati Metuzalemovo starost?

— (Gosp. Simon Ogrin,) znani naš domači umetnik na Vrhniki, slikal je za samostansko cerkev oo. frančiškanov v Kamniku dve sliki „srce Jezusa in Marije“, ki sta razstavljeni v trgovini g. Kolmana na velikem trgu. Opozarjamo prijatelje domače umetnosti na to res prekrasno delo domačega umetnika. Podobi imata zlato dno in se posebuo Kristus odlikuje po res mojsterski dovršenosti, ne manj pa tudi podoba Marije.

— (V semenišče Ljubljansko) bilo je vsprejih 22 alumnov in sicer 20 Slovencev in 2 Čeha.

— (Petdesetletnico) duhovniško praznoval bode v Karlovcu frančiškan P. Gilbert Graul, rodom Slovenec iz Kranjske.

— (Goriško jubilejsko razstavo) posetilo je do pretekle srede 25.599 oseb.

— (Petindvajsetletnico) kot ud katoliško-rokodelskega društva praznoval je včeraj gosp. profesor Gnjezdca t. č. predsednik tega društva. Društveniki, kateri imajo profesor Gnjezdovemu neumornemu trudu zahvaliti svoj lep dom, priredili so mu veselico in slavnosten banket, knežskof dr. Misija pa je imenoval profesorja Gnjezdca konzistorijalnim svetnikom.

— („Nove Soče“) zadnja številka bila je zopet zaplenjena in to zaradi članka „o političnih uradnikih“, ponatisa iz „Narodovega“ novomeškega dopisa o vitezu Schwarzu, katerega je k sklepu primerila tolminskemu glavarju grofu Marenciju. „Nova Soča“ je bila letos že štirikrat zaplenjena zaradi tolminskega glavarja, kar bi politične oblasti vsekakor morale uvaževati!

— („Amerikanskega Slovenca“) došla nam je druga številka, ki ima raznovrstno vsebino. Izšla je v Chicagu dne 10. septembra. Opozarjamo še jedenkrat slovenske čitalnice in bralna društva, kakor tudi posamične domoljube na to res vse podpre vredno in potrebno glasilo ameriških slovenskih rojakov.

— (Iz Postojine) se nam piše: Kakor smo že brzojavili, zmagala je narodna stranka pri volitvi v tržni zastop ali v gospodarski odsek trga Postojina dne 25. t. m. s 55 glasovi večine. Mrtvi vstajajo iz groba, vskliknil bi vsakdo, ako bi videl, kako se je nemškutarska garda mobilizirala. Ojačena po pl. Globočnika volitveni zmagi in pa okoristivša se neupravičene nezadovoljnosti nekaterih tržanov radi završnega pogodjenja jednega dela občinskega pašnika (gmajne), napela je vse šile, da bi zopet prišla na krmilo. Deu, Krainer e tutti quanti bili so zelo „geschäftig“, in služili sta jim dobro tudi laž in obrekovanje, da bi dosegli svoj namem. Hvala Bogu, izpodletelo je vsled opreznosti narodne stranke in upamo, da se bode marsikateri zapeljanih vrnil skesan v naročje narodne stranke, kjer je narodnemu možu jedino pravo mesto. Izvoljeni so gg. Miroslav Vičič, Al. Kraigher, Jan. Sever odbornikom s 146 glasovi, nasprotni kandidati dobili so 91 glasov; namestnikoma sta izvoljena, Fran Jurca lesni trgovec in Anton Ogrizek s 113 glasovi. Volitve namestnikov se nemškutarji niso več udeležili.

— (Zagrebska razstava.) V prvih 40 dneh obiskalo je razstavo 327.168 oseb, ki so plačale 45.097 gld. 40 kr. ustopnine. Razstava ostane odprta še 20 dnij, ter bode obisk gotovo dovoljen, posebno ako ostane vreme ugodno, kakor je bilo večinoma dozdej.

— (Ormoški čitalnici) daroval je blag. gosp. Ant. Kržič, profesor kralj gimnazije v Oseku v Slavoniji, rojak velikonedeljski, celo zbirko Kuhačevih južnoslavjanskih popevk, za katere mu odbor izreka najtoplejšo zahvalo.

— (Tatvina.) V poštno poslopje v Senožcah ulomili so v petek po noči naznani lopovi ter ukradli iz zaprte poštarjeve miznice 177 gld. v denarjih, za 58 gld. pisemskih znamk in vredico s 130 gld. v srebru.

— („Popotnik“) glasilo „zaveze slovenskih učiteljskih društev“ ima v 18. številki naslednjo vsebino: I. Zoriti je treba. (I) (L. Lavtar.) — II. Deželna učiteljska konferencija v Ljubljani. (II.) — III. Psiholog. metod. utrditev učne slike „Iznajdba

knjigotiskarstva“. (Konec.) (G. Majcen) — IV. Pedagogiški razgled. (Rusko in Čuhonsko.) (II.) (Obrtno nadaljevalne šole na Češkem.) — V. Doneski k zgodovini naših šol. (II.) (Iv. Strelec.) — VI. Društveni vestnik. — VII. Dopisi in druge vesti. — VIII. Natečaji.

— (Kaznilnica v Glini) na Hrvaškem se bode po sklepu deželne vlade Hrvatske opustila definitivno, vsi akti izročili so se kr. sodišču v Petrinji, do katerega se je obrniti vsakemu, ki bi imel uravnati kake poslovne zadeve, tikajoče se opuščene kaznilnice.

— („Bratovščina hrvatskih ljudi v Istri“) razdelila je v preteklem letu velikošolcem, srednješolcem in učiteljskim pripravnikom 830 gld. Društveni kapital pomnožil se je za 346 gld. 60 kr. in iznaša sedaj 8918 gld. 56 kr.

— (V Pulji) ustanovila se je „Istarska posojilnica v Pulji, registrana zadruga na ograničeno jamčenje.“ Načelnistvo sestavljeno je tako: dr. Matko Laginja, odvetnik v Pulji, načelnik; dr. Konrad Janežič, odvetniški kandidat, namestnik; Ignacij Stiglič, hišni posestnik v Pulji; Dragotin Fakin, hišni posestnik v Pulji in Jakob Krac, posestnik in trgovec v Medolinu, odborniki.

— (Koliko se zastavi v malo loto-rijo?) Na prvem mestu je v tem oziru Dolenjo-Avstrijska, kjer se na 100 prebivalcev na leto zastavi 383 gld. V Trstu in na Primorskem pride na vsacih 100 prebivalcev 129 gld., na Štajerskem 90 gld. Najmanj stavi se v Bukovini (16 gld.) in v Dalmaciji 15 gld. na 100 prebivalcev.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 26. septembra. Cesar je iz Prage telegrafično dal pouprašati po zdravji Taaffeja.

Beligrad 26. septembra. O zaroki kralja Aleksandra s črnogorsko princezino Heleno ni prav nič znano v merodajnih krogih.

Peterburg 26. septembra. Vojni minister odredil je, da uvede brezdimni smodnik v vsej ruski vojski in pri vseh vrstah orožja.

Thorn 26. septembra. Posebni vlak ruskega carja vozil ob 5. uri 45 min. tu mimo. Niti tu, niti v Aleksandrovu ni bilo vsprejema.

London 26. septembra. Kakor javlja „Times“, dobili so zastopniki Anglije, Avstrije in Italije dovoljenje, da smejo v bodoče biti manj zdržljivi v občevarji s knezom Ferdinandom.

London 26. septembra. „Times“ javlja iz Pariza, da bodeta sklenili Rusija in Perzija pogodbo, po kateri se Perzija stavlja pod pokroviteljstvo Rusije. Dalje se namerava zveza vseh kanatov srednjeazijskih pod vrhovnim vladarstvom Rusije.

Gibraltar 26. septembra. Reuterjev bureau poroča od predgorja Juby, da so se pobunili Mauri ter da prete angleški naselbini. Odplula je angleška topnjača v „Goshawk“ na pomoč naselnikom.

Praga 28. septembra. Včeraj dan končal z routom pri deželnem maršalu. Pozvanih 300 gostov, mej njimi Schmeykal in Rieger. Cesar došel ob 9. uri in ostal celo uro. Ta večer bil zares vrhunec dosedanjih slavnostij. Grüneja.

Praga 28. septembra. Ob jednajsti uri bral kardinal Schönborn veliko mašo v stolni cerkvi, cesar bil navzoč na oratoriji, cerkev napolnjena, posebno kmetskega naroda obilo.

Praga 28. septembra. Nadvojvoda Franc Ferdinand včeraj odpotoval v Konopič. Cesar posetil včeraj soprogo namestnika Thuna in soprogo deželnega komandujočega generala

Dunaj 28. septembra. Taaffe popolnoma okreval. Zarad slabotnosti nekoliko dni pokoja v postelji potrebno.

Dunaj 28. septembra. Opoldne otvoril se je mejnarodni statistični kongres v navzočnosti oficijelnih zastopnikov vseh evropskih držav razun Nemčije. Predsednikom bil je voljen z vsklikom sekcijski načelnik Inama-Sternegg.

Dunaj 28. septembra. „Fremdenblatt“ konstatuje nasproti kombinacijam prijavljenim v raznih časnikih o osodi Ivana Ortha, da v merodajnih krogih ni znano ničesar, kar bi utegnulo omajati vest, da se je potopila ladija „St. Margarita“.

Berolin 28. septembra. Državni kancelar izrekel v govoru v Osnabrücku, da nobeden vladarjev ne želi kaliti miru, ali prouzročiti evropsko vojsko. Približevanje nekaterih držav v poslednjem času ne daje povoda strahu. Morda je njih namen le zagotovljenje poprejšnjega evropskega ravnotežja.

Razne vesti.

* (Veliko demonstracijo) nameravajo prirediti prijatelji Košutovi, to je pristaši nezavisne stranke, bodoče leto na Ogorskem ob priliki 90. rojstnega dne Lajoša Košuta. Med drugimi projekti, kako naj bi se slavil ta dan, je tudi ta, da se kupi Košutu kot darilo naroda posestvo v Dabasu, kjer so pokopani stariši Košutovi in kjer želi biti pokopan tudi on sam.

* (Električna razsvetljava v Budimpešti.) Pri magistratu v Budimpešti bila je te dni ofertna obravnava za oddajo del za električno razsvetlavo mesta, katera se bode uvedla v kratkem. Došlo je pet ponudb.

* (Rodbinska tragedija) V Milanu ustrelil je trgovec Boldorini svojega svaka kanonika pri stolni cerkvi Don Enrica Pozzoli-ja. Stanovali so Boldorini, žena njegova in brat nje, kanonik, skupaj, Boldorini in njegov svak sta oba rada pila in sta se čestokrat prepirala. Zaradi tega spal je Boldorini že leto dni v svoji prodajalnici. Te dni sta se sprla zvečer in drugo jutro zgodaj prišel je Boldorini v spalno sobo kanonika ter ga ustrelil z dvema streloma iz revolverja. Ko je žena prihitela in klicala na pomoč, ustrelil se je Boldorini v usta in se mrtev zgrudil. Uzrok umoru je bil, da je Boldorini sumil, da ima svak kaznjivo ljubezen z njegovo ženo.

* (Novo vrsto pijanosti) iznašli so v Ameriki, to je takozvano „sladkorno pijanost“, katera se loti delavcev, ki skladatajo sladkor z ladij. V zaprtih nezračenih prostorih na ladijah, kjer je naložen sladkor, napravijo se gazi, ki prijetno omamijo in tudi budo vpijanijo delavce, če so dalj časa v taci prostorih. Ta pijanost pa hitro mine, ču pridejo na zrak.

* (Brivec in kmet.) V Béziersu na Francoskem bril je neki brivec kmeta, ki se mu ni dozdeval baš posebno prebrisani. Kmet je tožil, koliko ima miši na svojem posestvu. Brivec pravi v šali, da plača vse miši, kolikor mu jih prinese, po franku komad. Nekaj dni pozneje pride res kmet z veliko kletko, v kateri je bilo 152 miši. Brivec bil je v zadregi, kajti ni vedel, kako se znebiti nasledkov neumestne svoje šale. „Je-li ste gotovi, da so vse moškega spola?“ upraša kmeta, ki odgovori, da na to pač misli. „Potem jih le vzemite nazaj“ pravi brivec vesel, da se je tako duhovito izrezal iz stiske. Zdaj še le zapazil je kmet, da se je brivec norčeval z njim. „Da bi miši nosil nazaj?“ reče, raje Vam jih pustim zastoj. Rečeno storjeno, odpre kletko in izpusti vseh 152 miši po hiši. Kak obraz je naredil brivec, si je lahko misliti.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji
za vse leto 4 gld. 60 kr.; za pol leta
2 gld. 30 kr.; za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Loterijske srečke 26. septembra.

Na Dunaji: 5, 45, 18, 40, 82.
V Gradci: 21, 75, 40, 6, 27.

Tržne cene v Ljubljani

dne 26. septembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	812	Špeh povojen, kgr.	64
Rež,	829	Surovo maslo,	70
Ječmen,	423	Jajce, jedno:	2
Oves,	267	Mleko, liter	8
Ajda,	520	Goveje meso, kgr.	62
Proso,	43	Telečje	60
Koruza,	530	Svinjsko	56
Krompir,	267	Koščunovo	40
Leča,	10	Pišanec	45
Grah,	10	Golob	16
Fižol,	8	Seno, 100 kilo	187
Maslo,	kgr.	Slama,	223
Mast,	—	Drva trda, 4 metr.	7
Špeh frišen	—	„ mehka, 4	460

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
26. sept.	7. zjutraj	745.7 mm.	1.6° C	brevz.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	743.9 mm.	14.0° C	sl. sev.	jasno	
	9. zvečer	742.7 mm.	6.5° C	sl. svz.	jasno	
27. sept.	7. zjutraj	740.6 mm.	3.6° C	brevz.	megla	0.30 mm.
	2. popol.	737.3 mm.	17.4° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	737.9 mm.	12.8° C	sl. zah.	d. jas.	

Srednja temperatura 7.5° in 11.3°, za 6.4° in 2.5° pod normalom.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Dunajska borza

dne 28. septembra t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	91.05	91.15
Srebrna renta	91.00	91.10
Zlata renta	110.00	109.95
5% marčna renta	102.05	102.00
Akcije narodne banke	1008.00	1008.00
Kreditne akcije	279.50	280.25
London	117.35	117.25
Srebro	—	—
Napol.	9.31	9.30 1/2
C. kr. cekini	5.58	5.58
Nemške marke	57.67 1/2	57.65
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	134 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	181
Ogorska zlata renta 4%	—	103
Ogorska papirna renta 5%	—	100
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	115
Kreditne srečke	100 gld.	185
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	153
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	228

Zahvala.

Vsem prijateljem in znancem prerano umrlega

Viktorja Stupice

izreka za darovane krasne vence in za častno spremstvo k zadnjemu počitku najsrčnejšo zahvalo

(812) J. Stupica.

V Ljubljani, dne 28. septembra 1891.

Zahvala.

Za mnoge dokaze odkritosrčnega sočutja v dolgi bolezni in nenadomestljivi izgubi našega predragega, nepozabljenega očeta, oziroma očima, brata in svaka

Karola Hofbauer-ja

c. in kr. oskrbovalnega accessista in posestnika,

izrekamo za podaritev lepih vencev in za mnogobrojno spremstvo pri pogrebu, zlasti še požarni brambi „Sokola“ in častitim pevcem za lepo petje nagrobnic svojo najtoplejšo zahvalo.

Mozirje, dne 27. septembra 1891.

(813) Žalujoči ostali.

Šolske knjige

za ljudske šole na deželi, potem vse

šolske potrebščine

razpošilja točno in ceneno (799—2)

J. GIONTINI

trgovec s knjigami in papirjem v Ljubljani.

Tuji:

27. septembra.

Pri **Malléi**: Preglhof, Dörfel, Baumgartner, Graf, Jand, Grüner z Dunaja. — Grandio iz Kranja. — Stopper iz Trsta. — Pavich pl. Pfauenthal iz Zadra. — Medic iz Zagreba.

Pri **Stonu**: Goli, Turk iz Idrije. — Callman, Mandl, Fischer z Dunaja. — Wasserman, Salem d' Angeri iz Trsta. — Lončarič iz Sece.

Pri **južnem kolodvoru**: Raumi z Dunaja. — Možek iz Gradca. — Feranda iz Trbiža. — Ziz s Krka.

Pri **bavarskem dvoru**: Rakove iz Ljubljane.

Pri **avstrijskem cesarji**: Zavodnik iz Žužemberka. — Pintar iz Žabje vasi.

Kuharica

se vsprejme v dobro meščansko obitelj, hišina s plačo 8 do 10 gld. — Več je izvedeti v pisarnici Flux (v trafiki) na Bregu št. 6. (814)

Od pluga do krone.

Obširen zgodovinski roman, zajet iz kranjske povestnice.

(745—14)

Vabilo!

Vse p. n. gg. prijatelje zdravega dalmatinskega in hrvatskega črnega in belega vina, dobrih kranjskih klobas, krepkih domačih jedil in dr. dovoljujem si uljudno vabiti v svojo iz prejšnjih let vsem na Dunaji bivajočim gg. Slovincem in Hrvatom znano, nekdanje **Kruljačevo gostilno, XIV., Sechshaus, Ullmannstrasse 69.** Slovanski politični in lepopsni listi so gostom na razpolago.

S spoštovanjem

T. Grgurič.

(810—1)

Najboljše sredstvo

Prebavno vino

(Vinum digestivum Breymesser)

iz knezoškofjske dvorne lekarne v Brixenu

Mr. F. C. Breymesserja

je najboljše in najsigurnejše sredstvo, da se hitro lečijo vsakovrstne motilne prebavljanja ali zapeka.

Cena velike steklenice z navodilom za porabo 1 gld. Dobiva se v lekarni gosp. J. Svobode v Ljubljani. (595—20)

za bolni želodec!

Karolu Till-u

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 10.

Vse (456—10)

šolske potrebščine

za pisanje, risanje in slikanje, za vse šole po naročilu gg. profesorjev.

Velika izbira

risalnih skladnikov, risal itd.

Razpis natečaja.

(809—1)

Št. 2056.

Vsled jednoglasnega ukrepa občinskega zastopa z dne 21. septembra 1891 razpisuje se s tem natečaj na službo:

I. občinskega kancelista

z letno plačo od gld. 500 (pet sto), katere bode izbrani dobival iz občinske blagajne v mesečnih antecipatnih obrokih.

Prednost se bode mej prositelji dala onemu, ki se izkaže s popolno prakso v občinskih poslih, oziroma onemu, kateri služi v kak občini.

Od prositeljev zahteva se popolno znanje hrvatskega kot uradnega, potem italijanskega in po možnosti tudi nemškega jezika. Prošnje dopolnjejo naj se podpisancu tekom 14 dni, t. j. do uštevšega dne 7. oktobra t. l., ker se bode vršilo imenovanje sledečega dne.

Izbrani imel bode nastopiti svojo službo takoj, a najkasneje sredi bodočega meseca oktobra.

II. občinskega zemljemerca

(geometra), z letno plačo gld. 1000 (jeden tisoč), katero bode dobival dotičnik iz občinske blagajne v mesečnih postecipatnih obrokih.

Občinskemu zemljemeru bode naloga preveriti občinska zemljišča, obdelana izza leta 1882., oziroma v onih županijah, v katerih izmerjenje ni izvedeno in opravljati tehniške posle občine, katere bi ista potrebovala.

Vrh občinske nagrade more dotičnik računati še na izdatke izredne dohodke in postranske zasluzke od zasebnikov v izvenuradnih urah.

Prositelji morajo svoje prošnje doposlati občinskemu glavarstvu do dne 21. oktobra 1891 in dokazati vse one sposobnosti, katere se zahtevajo za tako službo, namreč nauke, dosedanje prakso itd.

Uradni jezik v tej občini je hrvatski.

Glavarstvo občine Kastav

dne 22. septembra 1891.

Muntić l. r., glavar.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.